Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (četvrto prošireno vijeće)

23. srpnja 2025.*

„Javna služba – Dužnosnici – Zapošljavanje – Obavijest o slobodnom radnom mjestu – Rukovodeće osoblje u Komisiji – Odbijanje prijave – Imenovanje drugog kandidata – Nepravilnost postupka zapošljavanja – Očita pogreška u ocjeni – Prigovor nezakonitosti – Pravna sigurnost – Delegiranje kojim je predsjednica Komisije ovlastila svojeg predstojnika ureda – Odgovornost”

U predmetu T-613/23,

James Flett, sa stalnom adresom u Bruxellesu (Belgija), kojeg zastupa L. Levi, odvjetnica,

tužitelj

protiv

Europske komisije, koju zastupaju M. Brauhoff i A. Sauka, u svojstvu agenata, uz asistenciju D. Waelbroecka i A. Durona, odvjetnikâ,

tuženika,

OPĆI SUD (četvrto prošireno vijeće),

u sastavu: R. da Silva Passos, predsjednik, N. Półtorak, I. Reine, T. Pynnä (izvjestiteljica) i H. Cassagnabère, suci,

tajnik: P. Cullen, administrator,

uzimajući u obzir pisani dio postupka,

nakon rasprave održane 9. siječnja 2025.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: engleski

Presudu

1 Tužbom na temelju članka 270. UFEU-a, tužitelj James Flett zahtijeva, s jedne strane, poništenje odluke Europske komisije od 25. siječnja 2023. kojom je druga osoba imenovana na mjesto glavnog pravnog savjetnika tima za trgovinsku politiku i Svjetsku trgovinsku organizaciju Pravne službe Komisije (u daljnjem tekstu: pobijana odluka) i, s druge strane, naknadu štete koju je pretrpio zbog te odluke.

Okolnosti spora

2 Komisija je 23. svibnja 2022. objavila obavijest o slobodnom radnom mjestu glavnog pravnog savjetnika tima za trgovinsku politiku i Svjetsku trgovinsku organizaciju, u kojoj je navela kriterije za ocjenjivanje koji odgovaraju zahtjevima radnog mjesta. U obavijesti o slobodnom radnom mjestu pojašnjeno je da će odabrani kandidat biti zaposlen u razredu AD 14 ili AD 15.

3 Nakon objave te obavijesti o slobodnom radnom mjestu za to se radno mjesto prijavilo osam kandidata, među kojima i tužitelj.

4 Komisijino povjerenstvo za predodabir obavilo je 8. rujna 2022. razgovore s tih osam kandidata. Na tim je razgovorima povjerenstvo za predodabir postavilo kandidatima pet pitanja kako bi ocijenilo kriterije za ocjenjivanje iz obavijesti o slobodnom radnom mjestu i svakom kandidatu dodijelilo ocjenu.

5 Savjetodavni je odbor za imenovanja (u daljnjem tekstu: CCA) 27. listopada 2022. na temelju izvješća o predodabiru i odgovarajućih tablica za ocjenjivanje, u okviru prve faze postupka odabira (u daljnjem tekstu: prva faza), odabrao troje kandidata s najvišim ocjenama, među kojima je bio i tužitelj, koji je ostvario najbolju ocjenu. Ta su tri kandidata potom, u okviru druge faze postupka odabira, morala pristupiti testiranjima u centru za procjenu i razgovoru sa CCA-om (u daljnjem tekstu: druga faza).

6 Tužitelj je 22. studenoga 2022. pristupio testiranjima u centru za procjenu, koja su se sastojala od individualnih i grupnih vježbi, kao i iscrpnim razgovorima usredotočenima na rukovoditeljske kompetencije. Za svakog je kandidata na temelju toga sastavljeno izvješće.

7 Tužitelj je 1. prosinca 2022. – kao i druga dva kandidata koji su još bili u konkurenciji – primljen na razgovor sa CCA-om. Nakon završetka druge faze CCA je smatrao da tužitelj ne posjeduje „odgovarajuću kombinaciju kompetencija i iskustva” te ga nije izabrao za razgovor s predsjednicom Komisije (u daljnjem tekstu: predsjednica). Za taj je razgovor odabrana samo osoba A, drugi kandidat.

8 Komisija je 25. siječnja 2023. donijela pobijanu odluku kojom je osoba A (a ne tužitelj) imenovana glavnim pravnim savjetnikom tima za trgovinsku politiku i Svjetsku trgovinsku organizaciju.

9 Tužitelj je 28. veljače 2023. protiv pobijane odluke podnio žalbu.

10 Komisija je 27. lipnja 2023. odbila žalbu protiv pobijane odluke (u daljnjem tekstu: odluka o odbijanju žalbe).

Zahtjevi stranaka

11 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

– poništi pobijanu odluku;

– poništi odluku o odbijanju žalbe;

– naloži Komisiji da mu naknadi pretrpljenu štetu;

– naloži Komisiji da mu se službeno ispriča i da povuče tvrdnju da nema odgovarajuću kvalifikaciju za predmetno radno mjesto;

– naloži Komisiji snošenje troškova.

12 Komisija od Općeg suda u bitnome zahtijeva da:

– odbije tužbu;

– naloži tužitelju snošenje troškova.

Pravo

Nadležnost Općeg suda za odlučivanje o četvrtoj točki tužbenog zahtjeva

13 Tužitelj zahtijeva da mu se Komisija službeno ispriča i da povuče tvrdnju o tome da nema odgovarajuću kvalifikaciju za predmetno radno mjesto.

14 U tom pogledu iz ustaljene sudske prakse proizlazi da nije na sudu Europske unije da u okviru nadzora zakonitosti na temelju članka 91. Pravilnika o osoblju za dužnosnike Europske unije izdaje naloge upravi (presude od 9. prosinca 2020., GV/Komisija, T-705/19, neobjavljena, EU:T:2020:590, t. 155. i od 30. travnja 2025., EL/Komisija, T-325/24, neobjavljena, EU:T:2025:424, t. 10.).

15 Slijedom toga, taj dio tužiteljeva zahtjeva treba odbaciti zbog nenadležnosti.

Predmet tužbe

16 Tužitelj zahtijeva poništenje pobijane odluke i odluke o odbijanju žalbe. Tvrdi da potonja odluka sadržava više od obične potvrde pobijane odluke a da pritom nije detaljno potkrijepio svoju tvrdnju.

17 Prema ustaljenoj sudskoj praksi, upravna žalba, kako je utvrđena u članku 90. stavku 2. Pravilnika o osoblju Europske unije, i njezino izričito ili prešutno odbijanje sastavni su dio složenog postupka te predstavljaju samo preduvjet za pokretanje sudskog postupka. U tim uvjetima tužba, iako je formalno usmjerena protiv odbijanja žalbe, dovodi do toga da se pred sud iznosi akt koji negativno utječe na osobu protiv kojeg je ta osoba podnijela žalbu, osim u slučaju kad odbijanje

žalbe ima doseg različit od dosega akta protiv kojeg je ta žalba bila podnesena (vidjeti presudu od 11. studenoga 2020., AD/ECHA, T-25/19, neobjavljenu, EU:T:2020:536, t. 32. i navedenu sudsku praksu).

18 Usto, s obzirom na evolutivnost predsudskog postupka, izričita odluka o odbijanju žalbe koja sadržava samo dodatna pojašnjenja i tako samo detaljno otkriva razloge za potvrdu ranije odluke ne čini akt koji negativno utječe. Međutim, ta ista evolutivnost predsudskog postupka podrazumijeva da se ta dodatna pojašnjenja uzmu u obzir za potrebe ocjene zakonitosti pobijanog akta (presuda od 7. rujna 2022., Migadakis/ENISA, T-507/21, neobjavljena, EU:T:2022:507, t. 13.).

19 U ovom slučaju valja utvrditi da je odlukom o odbijanju žalbe potvrđena pobijana odluka uz navođenje razloga koji joj idu u prilog. Okolnost da je Komisija, u odgovoru na tužiteljeve argumente iz žalbe, morala pojasniti razloge pobijane odluke ne može opravdati to da se odluka o odbijanju žalbe smatra samostalnim aktom koji na njega negativno utječe.

20 Slijedom toga, budući da zahtjev za poništenje odluke o odbijanju žalbe nema autonoman sadržaj, tužbu treba shvatiti na način da je službeno usmjerena protiv pobijane odluke, čije je obrazloženje pojašnjeno u odluci o odbijanju žalbe. Zakonitost pobijane odluke stoga treba ispitati uzimajući u obzir obrazloženje iz odluke o odbijanju žalbe (vidjeti u tom smislu presudu od 2. travnja 2020., Veit/ESB, T-474/18, neobjavljenu, EU:T:2020:140, t. 24. i 25.).

Zahtjev za poništenje

21 Tužitelj u potporu svojoj tužbi iznosi četiri tužbena razloga. Prvi tužbeni razlog temelji se na nepoštovanju odredbi kojima se uređuje postupak zapošljavanja i na povredi načela dobre uprave. Drugi tužbeni razlog temelji se na očitim pogreškama u ocjeni. Treći tužbeni razlog temelji se na nezakonitosti Komisijine odluke o politici rodne ravnopravnosti, sadržane u zapisniku s 2351. sastanka Komisije održanog u Bruxellesu (Belgija) 30. rujna 2020. (PV(2020) 2351 *final* od 11. studenoga 2020.) (u daljnjem tekstu: odluka o politici ravnopravnosti). Četvrti tužbeni razlog temelji se na činjenici da odluka predsjednice o delegiranju svojih ovlasti predstojniku svojeg ureda za razgovor s osobom A nije opravdana važnim razlozima službe te da je njome povrijeđeno načelo pravne sigurnosti.

Prvi tužbeni razlog temelji se na nepoštovanju odredbi kojima se uređuje postupak zapošljavanja i na povredi načela dobre uprave

22 U okviru svojeg prvog tužbenog razloga tužitelj tvrdi da je Komisija povrijedila točke 5.2.6. i 5.2.7. Odluke Komisije SEC(2004) 1352/2 od 26. listopada 2004. o utvrđivanju njezine politike u vezi s višim dužnosnicima (u daljnjem tekstu: odluka o višim dužnosnicima) kao i članak 1. stavak 1. CCA-ova Poslovnika. U svakom slučaju, tužitelj smatra da je Komisija povrijedila načelo dobre uprave.

23 Kao prvo, na temelju točke 5.2.6. drugog stavka odluke o višim dužnosnicima, CCA je morao utvrditi popis kandidata u užem izboru koji uključuje sve kandidate s odgovarajućom kvalifikacijom za radno mjesto s obzirom na kriterije objavljene u obavijesti o slobodnom radnom mjestu. U tom pogledu tužitelj smatra da, iako je CCA mogao popis kandidata u užem izboru

ograničiti na „skupinu kandidata”, to mu u ovom slučaju nije dopuštalo da na navedenom popisu zadrži samo jednog kandidata, osim ako bi djelovao nezakonito ili zloupotrijebio postupak na temelju kojeg je donio odluku.

24 Osim toga, tužitelj naglašava da je CCA u okviru prve faze potvrdio da je odgovarajuće kvalificirani kandidat. Nakon završetka druge faze CCA je smatrao da tužitelj ne posjeduje „odgovarajuću kombinaciju kompetencija i iskustva” što, međutim, ne dovodi do promjene mišljenja u odnosu na ono dano u okviru prve faze.

25 Kao drugo, tužitelj smatra da članak 1. stavak 1. CCA-ova Poslovnika, kojim se zahtijeva da su kandidati sposobni obnašati funkcije viših dužnosnika, ne može opravdati to da se nakon završetka druge faze odabere samo jedan kandidat, osim ako je CCA-u omogućeno da proizvoljno isključuje kandidate prema uputama predstojnika ureda predsjednice.

26 Kao treće, tužitelj smatra da je CCA, za potrebe druge faze, proveo komparativnu procjenu triju odabranih kandidata.

27 Kao četvrto, tužitelj tvrdi da mu je razgovor s predsjednicom uskraćen protivno točki 5.2.7. odluke o višim dužnosnicima jer ga je CCA nakon završetka druge faze morao odabrati za razgovor.

28 Kao peto, tužitelj ističe da je Komisija u odluci o odbijanju žalbe tvrdila da je predsjednica zadržala mogućnost da ga pozove na razgovor, iako je CCA nakon završetka druge faze isključio njegovu prijavu. Međutim, smatra da istaknuta postupovna nepravilnost nije ispravljena postojanjem takve mogućnosti.

29 Kao šesto, tužitelj smatra da je Komisija povrijedila načelo dobre uprave.

30 Komisija osporava tužiteljeve argumente.

31 Tužitelj u biti tvrdi da činjenica da nakon završetka druge faze nije bio prethodno odabran za razgovor s predsjednicom predstavlja povredu primjenjivih postupovnih pravila.

32 Na prvom mjestu, u skladu s točkom 5.2.6. odluke o višim dužnosnicima, CCA mora ocijeniti samo „kvalitetu postignuća” kandidata kako bi procijenio njihovu razinu kvalifikacija za radno mjesto koje se popunjava, s obzirom na rezultate iscrpnih razgovora koji su s njima vođeni i rezultate testiranja u centru za procjenu, koji među ostalim uključuju razgovore „usredotočene na rukovoditeljske kompetencije”. CCA zatim mora sastaviti popis kandidata koji uključuje „sve one koji, prema [njegovu mišljenju], odgovaraju profilu utvrđenom u izvornom opisu radnog mjesta, to jest kandidate s odgovarajućom kvalifikacijom”. Taj popis mora ponuditi odgovornim članovima Komisije „zadovoljavajući izbor” kandidata, koji mora ostati razumne duljine, kako im se ne bi nametnula „teška zadaća provođenja komparativne procjene velikog broja kandidata”.

33 Osim toga, u točki 5.2.7. odluke o višim dužnosnicima izričito se navodi „prethodno odabran(i) kandidat(i)” koje je nadležni povjerenik primio na razgovor. Stoga, s obzirom na to da je CCA dužan isključiti kandidate koji ne posjeduju kompetencije koje se zahtijevaju u obavijesti o slobodnom radnom mjestu, osobito sposobnost obnašanja funkcija viših dužnosnika, prethodno navedene odredbe ne isključuju mogućnost da se nakon završetka druge faze odabere samo jedan kandidat.

34 U ovom slučaju, CCA je nakon završetka druge faze naveo tužiteljeve prednosti i određene aspekte koje treba poboljšati, prije nego što je zaključio da, „s obzirom na sve elemente ocijenjene tijekom razgovora [s potonjim]”, on ne raspolaže „odgovarajućom kombinacijom kompetencija i iskustva za obavljanje te posebne funkcije viših dužnosnika”. CCA je stoga smatrao, a da pritom nije povrijedio točku 5.2.6. odluke o višim dužnosnicima, da tužitelj ne raspolaže potrebnim kompetencijama za predmetno radno mjesto te je odlučio da ga neće odabrati za razgovor s predsjednicom. Činjenica da je CCA nakon završetka druge faze odabrao samo jednog od ostalih kandidata ne može predstavljati povredu te odredbe.

35 Osim toga, okolnost da je tužitelja odabralo povjerenstvo za predodabir, a zatim CCA u okviru prve faze, nije proturječna odluci CCA-a da ga nakon završetka druge faze isključi s popisa kandidata u užem izboru, uzimajući u obzir progresivnu prirodu postupka odabira. Ta progresivnost osobito proizlazi iz točke 5.2.6. drugog stavka odluke o višim dužnosnicima, u kojoj se ustraje na potrebi da se u toj fazi procijeni u kojoj su mjeri kandidati kvalificirani za predmetno radno mjesto.

36 Naposljetku, kao što to ističe Komisija, tužiteljev navod prema kojem je došlo do zlouporabe postupka nije potkrijepljen te ni u kojem slučaju ne dovodi u pitanje utvrđenja iz točke 34. ove presude. Stoga ga valja odbiti.

37 Na drugom mjestu, tužitelj tvrdi da se njegovo isključenje iz postupka nakon završetka druge faze ne može opravdati člankom 1. stavkom 1. CCA-ova Poslovnika jer se taj članak mora primijeniti uz poštovanje točke 5.2.6. odluke o višim dužnosnicima.

38 U članku 1. stavku 1. CCA-ova Poslovnika navodi se da CCA „procjenjuje kandidate u pogledu njihove sposobnosti za obavljanje funkcija viših dužnosnika”. Taj kriterij za odabir nalazi se i u obavijesti o slobodnom radnom mjestu i u točki 5.2.6. odluke o višim dužnosnicima, kojom se predviđa da druga faza obuhvaća, među ostalim, razgovore „usredotočene na rukovoditeljske kompetencije”, kao što je to navedeno u točki 32. ove presude.

39 Sposobnost kandidata da obnašaju funkcije viših dužnosnika stoga mora biti predmet temeljitog ispitivanja koje CCA provodi u drugoj fazi te ona može biti opravdanje za to da se, u toj poodmakloj fazi postupka, isključe kandidati, unatoč kvalifikacijama koje bi inače mogli imati.

40 U ovom slučaju, zaključak koji je CCA donio nakon završetka druge faze, prema kojem tužitelj ne raspolaže „odgovarajućom kombinacijom kompetencija i iskustva za obavljanje te posebne funkcije viših dužnosnika”, upućuje na to da tužitelj nije imao dovoljno rukovodećih vještina koje su potrebne za predmetno radno mjesto.

41 Stoga, činjenica da tužitelj nakon završetka druge faze nije bio zadržan s obzirom na kriterij iz članka 1. stavka 1. CCA-ova Poslovnika nije u suprotnosti s točkom 5.2.6. odluke o višim dužnosnicima.

42 Naposljetku, tužiteljevi navodi prema kojima CCA ima mogućnost proizvoljno isključiti kandidate prema uputama predstojnika ureda predsjednice nisu potkrijepljeni. Štoviše, neodabir tužitelja nakon završetka druge faze obrazložen je razlozima navedenima u točki 34. ove presude. Stoga te tužiteljeve navode valja odbiti.

43 Na trećem mjestu, tvrdnja o komparativnoj procjeni kandidata nije osnovana. Naime, zaključak prema kojem tužitelj ne raspolaže „odgovarajućom kombinacijom kompetencija i iskustva” ne može upućivati na to da je CCA procijenio tužiteljeva postignuća s obzirom na postignuća drugih dvaju preostalih kandidata. Suprotno tomu, iz njega proizlazi da, prema mišljenju CCA-a, tužitelj nema razinu stručnosti koja se zahtijeva kako bi ga se primilo na razgovor s predsjednicom, kao što to proizlazi iz točke 34. ove presude.

44 Na četvrtom mjestu, s obzirom na to da tužitelj nije zadovoljavao razinu kvalifikacija koja se zahtijeva za predmetno radno mjesto, CCA ga nije prethodno odabrao za razgovor s predsjednicom. Ona ga stoga nije bila dužna pozvati, kao što to proizlazi iz točke 5.2.7. odluke o višim dužnosnicima.

45 Na petom mjestu, točka 5.2.7. odluke o višim dužnosnicima predsjednici daje mogućnost da, pod određenim uvjetima, pozove kandidate koje je CCA nakon završetka druge faze isključio iz postupka ako se pokaže da oni koje je CCA zadržao u postupku nisu zadovoljavajući.

46 Međutim, i kao što to ističe tužitelj, mogućnost spomenuta u točki 45. ove presude nije jednaka njegovu pravu na to da ga predsjednica primi na razgovor, s obzirom na to da ga CCA nakon završetka druge faze nije prethodno odabrao.

47 Na šestom mjestu, tužitelj u tužbi tvrdi da „zbog prethodno navedenih razloga, ono što se dogodilo također i u svakom slučaju predstavlja povredu načela dobre uprave”. Tužitelj stoga upućuje na svoje argumente koji se temelje na tome da ga je CCA nakon završetka druge faze morao odabrati, pritom ne potkrijepivši dodatno svoj navod. Budući da su ti argumenti već odbijeni kao neosnovani, oni bez drugog objašnjenja ne mogu rezultirati utvrđenjem povrede načela dobre uprave.

48 Osim toga, tužitelj je u replici naveo da je „zabrinut zbog očitog nedostatka dobre uprave u pogledu dokumenata i elemenata koji čine spis u različitim stadijima postupka”. Tvrdi da CCA u drugoj fazi mora raspolagati izvješćem o predodabiru. Navodi, među ostalim, i to da je predsjednica morala primiti sve dokumente koji su se na njega odnosili. Međutim, Komisija nije dokazala da su ti dokumenti stvarno bili poslani.

49 Takva argumentacija, međutim, nije navedena u tužbi, osobito u potporu navodnoj povredi načela dobre uprave.

50 Naime, tužitelj u tužbi samo tvrdi da spis, navodno nepotpun, koji je CCA proslijedio predsjednici, nije joj omogućio da „ozbiljno” ocijeni mogućnost da ga pozove na razgovor unatoč tomu što ga je CCA isključio iz postupka. Stoga predsjednica nije mogla iskoristiti mogućnost navedenu u točki 45. ove presude.

51 Prema tome, tužitelj ne iznosi tu argumentaciju kako bi dokazao postojanje povrede načela dobre uprave, na koju se poziva zasebno.

52 U skladu s ustaljenom sudskom praksom, na temelju članka 21. prvog stavka Statuta Suda Europske unije, koji se primjenjuje na postupak pred Općim sudom u skladu s člankom 53. prvim stavkom istog statuta, kao i članka 76. točke (d) Poslovnika Općeg suda, tužba mora sadržavati predmet spora, tužbene razloge i argumente kao i sažeti prikaz tih razloga. Ti elementi moraju biti dovoljno jasni i precizni kako bi se tuženiku omogućilo da pripremi obranu, a Općem sudu da odluči o tužbi, po potrebi i bez drugih podataka. Kako bi se zajamčila pravna sigurnost i dobro

sudovanje, za dopuštenost tužbe potrebno je da bitni činjenični i pravni elementi na kojima se ona temelji na smislen i razumljiv način proizlaze iz sadržaja same tužbe (vidjeti rješenje od 17. studenoga 2020., González Calvet/SRB, T-257/20, neobjavljeno, EU:T:2020:541, t. 9. i navedenu sudsku praksu).

53 Budući da u tužbi nisu navedeni razlozi zbog kojih je Komisija povrijedila načelo dobre uprave, argumenti koje je tužitelj iznio u fazi replike ne mogu nadoknaditi činjenicu da tužba nije dovoljno jasna.

54 Slijedom toga, s obzirom na sudsku praksu navedenu u točki 52. ove presude, šesti prigovor treba odbaciti kao nedopušten.

55 Iz toga slijedi da prvi tužbeni razlog valja odbiti.

Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na očitim pogreškama u ocjeni

56 Tužitelj u okviru drugog tužbenog razloga tvrdi, s jedne strane, da je CCA počinio očitu pogrešku u ocjeni time što ga nije preporučio za razgovor s predsjednicom, iako ne niječe da je odgovarajuće kvalificiran s obzirom na kriterije objavljene u obavijesti o slobodnom radnom mjestu.

57 Tužitelj ističe da je ta očita pogreška u ocjeni CCA-a usko povezana s povredom opisanom u okviru prvog tužbenog razloga, iako se od nje razlikuje. Ta je pogreška dovela ne samo do postupovnih, nego i do materijalnih posljedica, kako za njega tako i za Komisiju.

58 S druge strane, u slučaju da je CCA nakon završetka druge faze smatrao da on nije odgovarajuće kvalificiran kandidat, tužitelj tvrdi da je CCA počinio očitu pogrešku u ocjeni s obzirom na tužiteljeve kvalifikacije i iskustvo. CCA-ova analiza nakon završetka prve faze nije mogla biti dovedena u pitanje u stadiju druge faze, bilo na temelju izvješća centra za procjenu spomenutog u točki 6. ove presude bilo na temelju razgovora.

59 Podredno, tužitelj smatra da ako se, bez obzira na CCA-ove zaključke, smatralo da osoba A jest odgovarajuće kvalificirani kandidat, tada je i on to morao biti te ga se moralo pozvati na razgovor s predsjednicom.

60 Komisija osporava tužiteljeve navode.

61 U tom pogledu iz ustaljene sudske prakse proizlazi da se pogreška može kvalificirati kao očita samo ako je se može lako otkriti pomoću kriterija kojima je zakonodavac namjeravao uvjetovati izvršavanje ovlasti odlučivanja. Slijedom navedenog, kako bi se utvrdilo da je uprava počinila očitu pogrešku u ocjeni činjenica koja može opravdati poništenje odluke, dokazi koje tužitelj treba podnijeti moraju biti dovoljni kako bi se ocjene uprave učinile nevjerodostojnima. Drugim riječima, razlog koji se temelji na postojanju očite pogreške treba odbiti ako se, usprkos dokazima koje je podnio tužitelj, ocjena koja je dovedena u pitanje još može prihvatiti kao točna ili valjana (presuda od 20. listopada 2021., ZU/Komisija, T-671/18 i T-140/19, neobjavljena, EU:T:2021:715, t. 199.).

62 Također valja istaknuti da povjerenstvo za predodabir raspolaže, osobito kada je radno mjesto koje treba popuniti vrlo visokog ranga, širokom diskrecijskom ovlašću prilikom procjene postignuća kandidatâ za takvo radno mjesto. Osim toga, ocjene povjerenstva za predodabir prilikom procjene znanja i sposobnosti kandidata izraz su vrijednosne prosudbe o izvedbi svakog

kandidata tijekom testiranja i dio su navedene diskrecijske ovlasti. One mogu biti predmet sudskog nadzora samo u slučaju očite povrede pravila koja uređuju rad povjerenstva. Naime, nije na Općem sudu da svojom ocjenom zamijeni ocjenu povjerenstva (vidjeti, u tom smislu i po analogiji, presudu od 21. prosinca 2022., OM/Komisija, T-118/22, neobjavljenu, EU:T:2022:849, t. 74. i 75.).

63 Stoga dvije očite pogreške u ocjeni koje navodi tužitelj valja ispitati s obzirom na prethodna razmatranja.

64 Kad je riječ o prvoj navodnoj očitoj pogrešci u ocjeni, kao što je to izneseno u točkama 35. i 39. ove presude, kriteriji za odabir kandidata razvijali su se u kasnijim fazama postupka odabira. Stoga činjenica da su postignuća kandidata bila ocijenjena između prve i druge faze ne predstavlja sama po sebi očitu pogrešku u ocjeni, nego odražava postupno povećanje zahtjevâ utvrđenih za popunjavanje predmetnog radnog mjesta. Stoga argumentaciju tužitelja s tim u vezi treba odbiti.

65 Kad je riječ o drugoj navodnoj očitoj pogrešci u ocjeni, tužitelj u biti tvrdi da je CCA počinio očitu pogrešku u ocjeni time što je smatrao da tužitelj nije kvalificiran za radno mjesto i da ga stoga ne treba uvrstiti na popis kandidata u užem izboru koji je podnesen predsjednici.

66 Kako bi potkrijepio svoju tvrdnju, tužitelj se poziva na svoje iskustvo, stručne kvalifikacije, uspješan nastup pred povjerenstvom za predodabir i CCA-om u okviru prve faze, kao i na činjenicu da je „bio savršeno pripremljen i da smatra da je vrlo uspješno odradio svoj razgovor”.

67 Međutim, tužiteljevo uvjerenje da je na pitanja postavljena na razgovoru pravilno odgovorio, s jedne strane, i njegovo profesionalno iskustvo, kako proizlazi iz njegova životopisa i motivacijskog pisma, s druge strane, ne mogu predstavljati neoborive dokaze o očitoj pogrešci u ocjeni povjerenstva za predodabir ni vezati to povjerenstvo u ocjeni znanja i sposobnosti koje je pokazao tijekom usmenog razgovora (vidjeti po analogiji presudu od 21. prosinca 2022., OM/Komisija, T-118/22, neobjavljenu, EU:T:2022:849, t. 78.).

68 Usto, posjedovanje posebnog iskustva ili znanja u području u kojem predmetna uprava djeluje može imati manje odlučujuću ulogu od posjedovanja općih sposobnosti upravljanja, analize i prosudbe na visokoj razini, s obzirom na to da se iskustvo i tehničko znanje uvijek mogu steći u okviru same uprave (presuda od 11. srpnja 2007., Konidaris/Komisija, T-93/03, EU:T:2007:209, t. 74.). Isto tako, kad je riječ o kriteriju ocjene određene sposobnosti, a ne provjere znanja, povjerenstvo može procijeniti kandidata uzimajući u obzir i odgovore koje je dao na pitanja koja su se odnosila na druge kriterije i njegovu osobnost, koja bi se mogla pokazati kroz njegovo ponašanje na usmenom testiranju (presuda od 8. srpnja 2010., Wybranowski/Komisija, F-17/08, EU:F:2010:83, t. 66.).

69 U ovom slučaju, kao što je to navedeno u točki 34. ove presude, točno je da je CCA nakon završetka druge faze, prije nego što je zaključio da tužitelj nema kompetencije potrebne za predmetno radno mjesto, istaknuo tužiteljeve prednosti, ali i određene aspekte koje bi trebalo poboljšati.

70 Osim toga, činjenica da je tužitelj bio odabran nakon završetka prve faze ne može dovesti do utvrđenja očite pogreške u CCA-ovoj ocjeni jer bi se u protivnom drugu fazu lišilo svakog korisnog učinka.

71 Slijedom toga, elementi na koje se poziva tužitelj nisu dovoljni kako bi se CCA-ove ocjene učinile nevjerodostojnima. Stoga na temelju njih nije moguće utvrditi da je počinjena očita pogreška u ocjeni.

72 Podredno, tužitelj smatra da, ako se osoba A smatrala „odgovarajuće kvalificiranim kandidatom” „s obzirom na objavljene kriterije”, tada je i on nužno morao biti razvrstan u tu istu kategoriju i da je, ako je samo jedan kandidat morao biti odabran za sljedeću fazu postupka, to morao biti on. Tužitelj je na raspravi pojasnio da nije imao namjeru provesti komparativnu procjenu sebe i osobe A.

73 Budući da tužitelj nije naveo što točno govori u prilog njegovu stajalištu, te tvrdnje valja odbiti.

74 Iz toga slijedi da drugi tužbeni razlog treba odbiti.

Treći tužbeni razlog, koji se temelji na nezakonitosti odluke o politici ravnopravnosti

75 U okviru svojeg trećeg tužbenog razloga tužitelj ističe djelomičnu nezakonitost odluke o politici ravnopravnosti, na temelju koje je predsjednica svojem predstojniku ureda povjerila zadaću primanja osobe A na razgovor nakon završetka druge faze. Stoga je pobijana odluka, donesena nakon tog razgovora, nezakonita.

76 Kao prvo, mogućnost delegiranja vođenja razgovora nakon završetka druge faze dana predsjednici protivna je pravilu prema kojem sama predsjednica mora obaviti razgovor s kandidatima koje je CCA prethodno odabrao.

77 Nadalje, ta mogućnost delegiranja nije povezana s ciljem koji se želi postići odlukom o politici ravnopravnosti.

78 Usto, mogućnost da predsjednica delegira vođenje razgovora na predstojnika ureda trebala bi postojati samo kao zadnje rješenje, u slučaju kada se ono ne može delegirati drugim članovima Komisije. Nije opravdano da je ta mogućnost delegiranja predstojniku ureda dopuštena samo predsjednici, a ne članovima Komisije.

79 Osim toga, tužitelj ističe da predsjednica ne može delegirati vođenje razgovora dužnosniku koji nema političke kvalifikacije ili legitimitet.

80 Naposljetku, to vođenje razgovora, koje bi predsjednica prvenstveno trebala delegirati drugim članovima Komisije i to ako to opravdavaju važni razlozi službe, sustavno se delegira predstojniku njezina ureda.

81 Komisija odbija tužiteljeve navode.

82 Prije svega, Komisija smatra da je tužiteljeva argumentacija bespredmetna jer to što je predstojnik ureda predsjednice vodio razgovor nakon završetka druge faze nije na tužitelja pravno utjecalo.

83 Nadalje, Komisija odbija tužiteljeve tvrdnje prema kojima je odluka o politici ravnopravnosti nezakonita.

84 Naposljetku i u svakom slučaju, Komisija smatra da, u slučaju da se delegiranje izvršeno na temelju odluke o politici ravnopravnosti treba smatrati nezakonitom, sama pobijana odluka nije nezakonita jer je tijelo za imenovanje u ovom slučaju bio njezin Kolegij. I predsjednica i članovi Komisije raspolagali su svim relevantnim elementima za donošenje samostalne i informirane odluke.

85 Prije ocjene osnovanosti trećeg tužbenog razloga, koji Komisija osporava, najprije valja ispitati učinkovitost argumentacije koju je tužitelj iznio u okviru tog tužbenog razloga.

– *Učinkovitost argumenata koje je tužitelj iznio u okviru svojeg trećeg tužbenog razloga*

86 Komisija tvrdi da, s obzirom na to da tužitelj nije bio pozvan na razgovor s predsjednicom, ta faza postupka odabira na njega nije pravno utjecala. U svakom slučaju, prema Komisijinu mišljenju, samo je na njezinu Kolegiju da donese pobijanu odluku.

87 Tužitelj pak smatra da na njega utječu svi stadiji postupka koji je doveo do donošenja pobijane odluke, čak i oni koji slijede nakon druge faze. Usto, na raspravi je tvrdio da se ne može isključiti da bi, u slučaju da je sama predsjednica vodila razgovor s osobom A, ona bila pozvala i tužitelja, u skladu s točkom 5.2.7. odluke o višim dužnosnicima.

88 U tom pogledu valja istaknuti da se odlukom o politici ravnopravnosti predviđa da će „kandidate koje je CCA prethodno odabrao za radno mjesto glavnog direktora ili radno mjesto višeg dužnosnika u jednoj od službi predsjednice saslušati sama predsjednica [i da, u] slučajevima koji su opravdani važnim razlozima službe, predsjednica taj zadatak može delegirati drugim članovima Komisije ili predstojniku svojeg ureda prije podnošenja svojeg prijedloga za imenovanje Kolegiju”.

89 Stoga se postavlja pitanje može li, pod pretpostavkom da je nezakonito, vođenje razgovora s osobom A od strane predstojnika, a ne same predsjednice, dovesti do poništenja pobijane odluke. U tom pogledu valja provjeriti može li takva nezakonitost tužitelju prouzročiti štetu.

90 Iz točke 5.2.7. odluke o višim dužnosnicima proizlazi da nadležni povjerenik, u ovom slučaju predsjednica, može na temelju rezultata razgovora vođenih s jednim ili više kandidata iz druge faze smatrati da odabir koji je izvršio CCA nije zadovoljavajući. U takvom slučaju ona može, kada je to propisno opravdano i u dogovoru s članom Komisije za osoblje i upravu, voditi razgovore s kandidatima koje CCA nije odabrao nakon završetka druge faze.

91 U skladu s točkom 5.2.8. odluke o višim dužnosnicima, odluku o imenovanju donosi Kolegij Komisije na temelju CCA-ova obrazloženog mišljenja i obrazloženog prijedloga člana Komisije za osoblje i upravu, koji je sastavljen u dogovoru s predsjednicom. Kad je riječ o radnom mjestu glavnog savjetnika, predsjednica odlučuje nakon razgovora s kandidatima iz druge faze, na temelju CCA-ova obrazloženog mišljenja i u dogovoru s dotičnim glavnim direktorom. Ta ista točka usto predviđa da nadležni povjerenik, u ovom slučaju predsjednica, mora imati vodeću ulogu u konačnom odabiru osoba koje za nju rade izravno na razini višeg rukovodstva.

92 U ovom slučaju, kada je osoba A primljena na razgovor, tužitelj je još uvijek mogao biti pozvan na razgovor jer je predsjednica i dalje imala mogućnost da ga pozove u slučaju da nakon razgovora osobe A s predstojnikom ureda nije bila zadovoljna prijavom osobe A. Međutim, način na koji je taj razgovor bio obavljen, a time i identitet osobe koja je za to bila zadužena, mogao je utjecati na njegov ishod i, *in fine*, na odluku predsjednice da pozove ili ne pozove tužitelja.

93 Usto, iako je predmetna konačna odluka o imenovanju pripadala samo Kolegiju Komisije, podsjeća se na to da je, u skladu s točkom 5.2.8. odluke o višim dužnosnicima, kao što je to navedeno u točki 91. ove presude, uloga predsjednice prije tog imenovanja i dalje odlučujuća.

94 Iz prethodnih elemenata proizlazi da je vođenje razgovora s osobom A od strane predstojnika ureda predsjednice, a ne same predsjednice, moglo naštetiti tužitelju utječući na njegov pravni položaj, tako da nezakonitost takvog vođenja razgovora može dovesti do poništenja pobijane odluke.

95 Argumentaciju Komisije prema kojoj je treći tužbeni razlog bespredmetan stoga treba odbiti.

– *Nezakonitost odluke o politici ravnopravnosti*

96 Na prvom mjestu, tužitelj tvrdi da je delegiranje predviđeno odlukom o politici ravnopravnosti protivno općem pravilu prema kojem kandidati moraju proći razgovor s predsjednicom.

97 U tom pogledu valja istaknuti da točka 5.2.7. odluke o višim dužnosnicima predviđa da kandidate za radno mjesto kao što je ono o kojem je riječ u ovom slučaju na razgovor mora primiti nadležni povjerenik, u ovom slučaju predsjednica, ako ih CCA odabere nakon završetka druge faze.

98 Mogućnost delegiranja razgovora koji se vodi nakon završetka druge faze predstojniku ureda, predviđena odlukom o politici ravnopravnosti, mora omogućiti da se „osigur[a] fluidnost i brzina postupaka” kada je to opravdano „važnim razlozima službe”.

99 Budući da je cilj te mogućnosti delegiranja u propisno opravdanim slučajevima odstupiti od postupka predviđenog u točki 5.2.7. odluke o višim dužnosnicima, njome se ne dovodi u pitanje načelna nadležnost predsjednice.

100 Na drugom mjestu, tužitelj tvrdi da mogućnost delegiranja dodijeljena predsjednici nije povezana s ciljem koji se želi postići odlukom o politici ravnopravnosti.

101 Međutim, tužitelj ne objašnjava zbog čega bi to nepostojanje veze moglo utjecati na zakonitost odluke o politici jednakosti.

102 Na trećem mjestu, tužitelj smatra da bi predsjednica trebala imati mogućnost delegiranja razgovora koji se vodi nakon završetka druge faze na njezina predstojnika ureda samo u slučaju da se to vođenje razgovora ne može, primarno, delegirati nekom od članova Komisije.

103 U tom pogledu, odluka o politici ravnopravnosti, donesena 2020. kojom se posebno uređuju predsjedničina delegiranja, odstupa od točke 5.2.7. odluke o višim dužnosnicima, kako je izmijenjena 2007.

104 Odlukom o politici ravnopravnosti donesenoj 2020., za razliku od odluke o višim dužnosnicima, kako je izmijenjena 2007., predviđa se da predsjednica može dati ovlaštenje svojem predstojniku ureda kao i članu Komisije, jednako i ne slijedeći određeni redoslijed prioriteta.

105 Valja utvrditi da tužitelj nije dokazao da se na predsjednicu moraju primjenjivati ista pravila o delegiranju kao i na članove Komisije, za koje je mogućnost delegiranja predviđena samo u korist drugih članova Komisije, a ne predstojnika njihovih ureda.

106 Na četvrtom mjestu, tužitelj smatra da predstojnik ureda predsjednice, s obzirom na to da nema politički legitimitet, nije ovlašten primiti na razgovor kandidate za radno mjesto glavnog savjetnika.

107 Međutim, tužitelj se ne poziva na pravilo koje se protivi tomu da dužnosnik koji je imenovan predstojnikom ureda predsjednice povremeno provodi razgovore s kandidatima za radno mjesto glavnog savjetnika. Štoviše, treba naglasiti da je predstojnik ureda blizak predsjedničin suradnik s kojim je ona u bliskom odnosu povjerenja. Stoga taj argument treba odbiti.

108 Naposljetku, tužitelj navodi da je predsjedničino delegiranje u korist predstojnika svojeg ureda sustavno.

109 Na temelju tog argumenta koji se odnosi na način na koji se primjenjuje odluka o politici ravnopravnosti, nije moguće utvrditi njezinu nezakonitost. Stoga ga treba odbiti u dijelu u kojem se odnosi na zakonitost odluke o politici ravnopravnosti.

110 S obzirom na prethodno navedeno, treći tužbeni razlog treba odbiti.

Četvrti tužbeni razlog, koji se temelji na nezakonitosti delegiranja predsjednice

111 U okviru svojeg četvrtog tužbenog razloga tužitelj osporava zakonitost delegiranja ovlasti predsjednice u korist predstojnika njezina ureda za vođenje razgovora s osobom A s obzirom na uvjete za delegiranje propisane odlukom o politici ravnopravnosti. Smatra da je, s obzirom na te uvjete, razgovor s osobom A koji je vodio predstojnik ureda predsjednice bio protivan pravilima i da je ta nepravilnost utjecala na cijeli postupak te, slijedom toga, na zakonitost pobijane odluke.

112 Naime, to delegiranje vođenja razgovora predstojniku ureda predsjednice nakon završetka druge faze nije opravdano važnim razlozima službe. Budući da je to delegiranje izvršeno usmenim putem, njegova je opravdanost i dalje nepoznata. Usto, ono nije bilo objavljeno na dostatan način, čime je povrijeđeno načelo pravne sigurnosti.

113 Osim toga, odluka o politici ravnopravnosti omogućuje predsjednici da takvu ovlast delegira predstojniku svojeg ureda samo u slučaju da je primarno ne može delegirati članovima Komisije.

114 Komisija odbija tužiteljeve navode.

115 Prije svega, Komisija smatra da je tužiteljeva argumentacija bespredmetna jer to što je predstojnik ureda predsjednice vodio razgovor nakon završetka druge faze nije na njega pravno utjecalo.

116 Usto, Komisija smatra da odluka o politici ravnopravnosti ne nalaže da predsjednica svoju ovlast predstojniku ureda delegira pisanim putem, s obzirom na to da bi takav zahtjev, osim toga, mogao dovesti do nerazmjernih administrativnih opterećenja za predsjednicu.

– *Učinkovitost argumenata koje je tužitelj iznio u okviru svojeg četvrtog tužbenog razloga*

117 Komisija osporava učinkovitost četvrtog tužbenog razloga jer, s obzirom na to da tužitelj nije bio pozvan na razgovor s predsjednicom, taj stadij postupka odabira na njega nije pravno utjecao. Osim toga, samo Kolegij Komisije može donijeti pobijanu odluku.

118 Zbog razloga koji su već izneseni u točkama 88. do 94. ove presude, takvu argumentaciju treba odbiti.

– *Nezakonitost predsjedničina delegiranja*

119 Tužitelj tvrdi da delegiranje vođenja razgovora od strane predsjednice predstojniku njezina ureda nije bilo opravdano važnim razlozima službe, s obzirom na to da nedostatak pisanog traga o tome ne omogućuje da se ocijeni postojanje takvih razloga.

120 U tom pogledu valja, s jedne strane, utvrditi da tekst odluke o politici ravnopravnosti ne nalaže predsjednici da, kada vođenje razgovora želi delegirati predstojniku ureda, ona to mora učiniti u pisanom obliku.

121 S druge strane, odluka o politici ravnopravnosti opravdava predsjedničinu ovlast delegiranja potrebom da se „pojednostavne određeni aspekti postupka odabira viših dužnosnika kako bi se osigurala fluidnost i brzina postupaka”. Taj zahtjev žurnosti nalazi se i u smjernicama koje se odnose na postupke zapošljavanja viših dužnosnika, u kojima se u točki 5.2. pojašnjava da „[u]redi moraju bez odgode nastojati organizirati razgovore s prethodno odabranim kandidatima[i da se] razgovori moraju održati u roku od mjesec dana nakon što CCA-ovo tajništvo dostavi dokumentaciju”. Iz toga slijedi, kao što to naglašava Komisija, da bi zahtjev da se delegiranje sustavno čini u pisanom obliku mogao biti u suprotnosti s ciljem fluidnosti i brzine koji se nastoji ostvariti odlukom o politici ravnopravnosti.

122 Međutim, kao što je to navedeno u točki 91. ove presude, predsjednica ima odlučujuću ulogu u okviru postupka odabira za radna mjesta viših dužnosnika poput onog o kojemu je riječ. U tom smislu, odlukom o politici ravnopravnosti predviđa se da će „kandidate koje je CCA prethodno odabrao za […] radno mjesto višeg dužnosnika u jednoj od službi predsjednice saslušati sama predsjednica”. Odluka o politici ravnopravnosti stoga u načelu predviđa ovlast svojstvenu predsjednici za izbor viših dužnosnika koji služe pod njezinom nadležnošću kako bi s njima uspostavila radni odnos utemeljen na povjerenju, s obzirom na visoku razinu odgovornosti koja će im biti povjerena.

123 U tom smislu, odluka o politici ravnopravnosti uvjetuje delegiranje od strane predsjednice time da je ono „opravdano važnim razlozima službe”. Stoga do takvog delegiranja ne može doći a da taj uvjet nije ispunjen.

124 Međutim, u ovom slučaju, s obzirom na to da je, kao što to tvrdi Komisija, predsjednica delegirala svojem predstojniku ureda ovlast za vođenje razgovora s osobom A a da to nije učinjeno u pisanom obliku ili dokumentirano na drugi način, Opći sud ne može provjeriti na temelju elemenata u spisu postojanje i osnovanost elemenata koji se odnose na „važne razloge službe” kojima je navedeno delegiranje „opravdano”. Osim toga, ni kada ju je Opći sud o tome upitao na raspravi, Komisija nije iznijela posebne razloge koji su naveli predsjednicu da svojem predstojniku ureda delegira zadaću primanja osobe A na razgovor.

125 Naime, Komisija nije precizirala važne razloge službe koji su spriječili predsjednicu da primi osobu A na razgovor u mjesecu koji je uslijedio nakon što je CCA-ovo tajništvo dostavilo njezinu prijavu, u skladu s točkom 5.2. smjernica koje se odnose na postupke zapošljavanja viših dužnosnika, spomenutom u točki 121. ove presude.

126 Budući da Komisija nije dokazala da se predsjedničino delegiranje vođenja razgovora od strane predsjednice njezinu predstojniku ureda temeljilo na „važnim razlozima službe”, treba zaključiti da to delegiranje nije bilo u skladu s uvjetima utvrđenima u odluci o politici ravnopravnosti.

127 Kad je riječ o pitanju može li takva povreda odluke o politici ravnopravnosti dovesti do poništenja pobijane odluke, valja podsjetiti na to da je, u zamjenu za široku diskrecijsku ovlast priznatu tijelu za imenovanje u okviru postupka zapošljavanja na slobodno radno mjesto u vrlo visokom razredu, u sudskoj praksi priznata obveza tijela koje njome raspolaže da poštuje jamstva pravnog poretka Unije u upravnim postupcima te, među njima, obvezu pažljivog i nepristranog ispitivanja svih relevantnih elemenata predmetnog slučaja. Ta se ovlast stoga mora izvršavati uz potpuno poštovanje svih relevantnih propisa, odnosno ne samo obavijesti o slobodnom radnom mjestu nego i eventualnih postupovnih pravila koja je tijelo donijelo radi izvršavanja svoje diskrecijske ovlasti. Nepoštovanje postupovnih pravila o donošenju akta, koje je utvrdila sama nadležna institucija, predstavlja bitnu povredu postupka (vidjeti u tom smislu presudu od 13. prosinca 2007., Angelidis/Parlament, T-113/05, EU:T:2007:386, t. 61. i 62. i navedenu sudsku praksu).

128 Usto, ako sud Unije ispitivanjem dotičnog akta utvrdi da on nije bio donesen zakonito, mora izvesti pravne posljedice iz bitne povrede postupka i, prema tome, poništiti akt koji je zahvaćen takvim nedostatkom (presuda od 30. svibnja 2024., Vialto Consulting/Komisija, C-130/23 P, EU:C:2024:439, t. 55.). Isto tako, bitne povrede postupovnih pravila, koja su od ključne važnosti za pravnu sigurnost, dovode do poništenja akta koji je zahvaćen takvim nedostatkom a da pritom nije potrebno utvrditi postojanje štete (vidjeti u tom smislu presudu od 13. prosinca 2007., Angelidis/Parlament, T-113/05, EU:T:2007:386, t. 76. i navedenu sudsku praksu).

129 U ovom slučaju, odluka o politici ravnopravnosti dio je postupovnih pravila koja je Komisija morala poštovati kako bi provela predmetni postupak zapošljavanja.

130 Osim toga, kao što je to izneseno u točkama 92. do 94. ove presude, na preporuku predsjednice i, prema tome, na konačnu odluku o imenovanju Kolegija Komisije nužno utječu rezultati razgovora održanih nakon završetka druge faze.

131 Iz toga slijedi da povreda odluke o politici ravnopravnosti predstavlja bitnu povredu postupka koja dovodi do poništenja pobijane odluke.

132 Stoga valja prihvatiti četvrti tužbeni razlog i poništiti pobijanu odluku a da pritom nije potrebno odlučiti o tužiteljevim zahtjevima za određivanje mjera upravljanja postupkom.

Zahtjev za naknadu štete

133 Tužitelj zahtijeva isplatu iznosa od 100 000 eura na ime navodno pretrpljene neimovinske štete. Tim je iznosom uzeta u obzir činjenica da je postupak zapošljavanja bio narušen, da je Komisija odbila ispraviti navodne propuste u navedenom postupku te da je ozbiljno naštetila tužiteljevu profesionalnom ugledu.

134 Tužitelj također tvrdi da bi, da je bio imenovan na radno mjesto glavnog pravnog savjetnika, od 1. veljače 2023. primao veću plaću.

135 Komisija osporava tužiteljevu argumentaciju.

136 U skladu s ustaljenom sudskom praksom, postojanje odgovornosti Unije podliježe ispunjenju nekoliko uvjeta, to jest postupanje koje se prigovara instituciji mora biti nezakonito, mora se pretrpjeti stvarna šteta i mora postojati uzročna veza između navodnog postupanja i štete na koju se poziva. Budući da su ta tri uvjeta kumulativna, to podrazumijeva da se Unijina odgovornost ne može utvrditi kad jedan od njih nije ispunjen (vidjeti presudu od 25. lipnja 2020., XH/Komisija, T-511/18, EU:T:2020:291, t. 161. i navedenu sudsku praksu).

137 Budući da je ovom presudom utvrđeno da je pobijana odluka nezakonita, prvi od uvjeta navedenih u točki 136. ove presude u ovom je slučaju ispunjen.

138 Kad je riječ o drugom uvjetu navedenom u točki 136. ove presude, valja razlikovati neimovinsku i imovinsku štetu.

139 Kad je riječ o navodnoj neimovinskoj šteti na koju se tužitelj poziva, iz ustaljene sudske prakse proizlazi da, kada se zahtjevi za naknadu štete temelje na nezakonitosti poništenog akta, što je ovdje slučaj, poništenje koje proglasi Sud čini, samo po sebi, primjerenu naknadu štete koja je, u načelu, dostatna za svaku neimovinsku štetu koju je tužitelj možda pretrpio, osim ako tužitelj ne dokaže da je pretrpio neimovinsku štetu koja se ne može u potpunosti nadoknaditi tim poništenjem. Tako je presuđeno da poništenje akta, kada je lišeno svakog korisnog učinka, ne može samo po sebi predstavljati primjerenu i dostatnu naknadu svake neimovinske štete prouzročene poništenim aktom (vidjeti presudu od 14. prosinca 2022., SU/EIOPA, T-296/21, EU:T:2022:808, t. 108. i 109. i navedenu sudsku praksu).

140 U ovom slučaju tužitelj nije dokazao da je pretrpio neimovinsku štetu koja se ne može u potpunosti popraviti poništenjem pobijane odluke.

141 Konkretno, suprotno tužiteljevim tvrdnjama, nije dokazano da će se nakon poništenja pobijane odluke osoba A nužno vratiti na dužnost.

142 Stoga tužiteljev zahtjev za naknadu neimovinske štete valja odbiti kao neosnovan.

143 Kad je riječ o navodnoj imovinskoj šteti, treba smatrati da tužitelj u biti zahtijeva naknadu gubitka prilike za zapošljavanje na predmetnom radnom mjestu.

144 U skladu sa sudskom praksom, pod pretpostavkom da je dostatno dokazan, gubitak prilike predstavlja naknadivu imovinsku štetu (vidjeti u tom smislu presudu od 10. studenoga 2010., OHIM/Simões Dos Santos, T-260/09 P, EU:T:2010:461, t. 104.).

145 Tužitelj tvrdi da bi, u slučaju da je bio odabran za predmetno radno mjesto, bio imenovan u razred AD 15, dok je trenutno u razredu AD 14, stupnju 2. Stoga je pretrpio štetu koja odgovara razlici između osnovnih mjesečnih plaća tih dvaju razreda računajući od dana kada je pobijana odluka stupila na snagu.

146 Međutim, tužitelj nije potkrijepio takvu tvrdnju, koju uostalom Komisija osporava. Tako nije dokazano da bi tužitelj na predmetnom radnom mjestu bio zaposlen u razredu AD 15, a ne u razredu AD 14. Tužitelj stoga nije podnio dokaz o postojanju stvarne i izvjesne štete.

147 Osim toga, iz ustaljene sudske prakse proizlazi da gubitak prilike, kako bi se utvrdio i doveo do naknade štete, mora biti stvaran i konačan (vidjeti presudu od 14. prosinca 2022., SU/EIOPA, T-296/21, EU:T:2022:808, t. 83. i navedenu sudsku praksu). U tom pogledu valja istaknuti da,

iako je predsjednica mogla tužitelja pozvati na razgovor u slučaju da razgovor osobe A nije bio ocijenjen zadovoljavajućim, ona je isto tako mogla pozvati i drugog kandidata kojeg CCA nije odabrao nakon završetka druge faze. Dakle, u ovom se slučaju ne može utvrditi stvarnost gubitka prilike koju navodi tužitelj.

148 Slijedom toga, zahtjev za naknadu imovinske štete treba odbiti kao neosnovan.

149 Iz prethodno navedenog proizlazi da zahtjeve za naknadu štete treba odbiti.

Troškovi

150 Prema članku 134. stavku 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove.

151 Budući da Komisija u bitnome nije uspjela u postupku, valja joj naložiti snošenje vlastitih i tužiteljevih troškova, u skladu s njegovim zahtjevom.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (četvrto prošireno vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. **Poništava se Odluka Europske komisije od 25. siječnja 2023. o imenovanju glavnog pravnog savjetnika tima za trgovinsku politiku i Svjetsku trgovinsku organizaciju Pravne službe Komisije.**

2. **U preostalom dijelu tužba se odbija.**

3. **Komisija će snositi vlastite troškove kao i troškove Jamesa Fletta.**

da Silva Passos Półtorak Reine

Pynnä Cassagnabère

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 23. srpnja 2025.

Potpisi